

[Rimstad.]

tinget, så kunne vi ikke eksistere. Når jeg tænker på de beløb, som vi har diskuteret her vedrørende polyteknisk læreanstalt, og når jeg så fra et af byggeudvalgets medlemmer klart bliver gjort opmærksom på, at hvis vi havde bygget i den standard, som vi kender inden for industrien, så kunne der være sparet i størrelsesordenen 100 mill. kr., så er det, vi siger, at det gælder om at finde ud af at gøre de rigtige investeringer og ikke at gøre de største.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Ja, jeg synes netop det, der nu er blevet sagt af de tre ærede ordførere, viser, hvor problemet ligger i debatten om den økonomiske politik. Her prøver man på, som man har gjort det så ofte før, at gøre det til et spørgsmål om socialisme kontra liberalisme. Som alle ved, eksisterer der jo ingen egentlig liberalisme i dag i noget vestligt samfund. Man har for længst erkendt, at hvis det økonomiske liv skal kunne fungere, så skal staten med, så skal der føres økonomisk politik, og det er ikke noget, de enkelte virksomheder kan klare selv. Jeg tror i øvrigt, at det ærede medlem hr. Rimstad med hensyn til, om industrien kan klare sig selv, kender en lille smule til, at der også er noget, der hedder en stat, der måske kan række en hjælpende hånd ved lejlighed. Jeg skal ikke komme nærmere ind på det.

Det er jo slet ikke rigtigt, som det bliver fremstillet med dette frie erhvervsliv, som gør det så langt, langt bedre, end staten kan gøre det. Der er mange også dårlige ting, naturligvis, i statsadministrationen, ligesom der er det i private virksomheder, men det, det drejer sig om i denne debat om finanspolitikken, det er at skabe det økonomiske samvirke mellem statens økonomi og samfundets økonomi, mellem de private virksomheders økonomi og den økonomiske politik, som staten prøver på at drive, for at de private virksomheder kan trives uden at komme ud for de kriser og ulykker, som man har kendt tidligere.

Her er jeg da glad for at kunne sige og gentage det, jeg sagde forleden dag, at her har socialismen virkelig gjort en indsats, og her har socialdemokraterne gjort en indsats. Alt det, man har bekæmpet fra de

ærede ordføreres partier igennem en år-række, er jo det, der har sejret i dag; alt det, man for ikke så forfærdelig mange år siden sagde var forkert, er jo det, der er rigtigt i dag. Hele den linje, som socialdemokratiet har anlagt i den fulde beskæftigelses politik, er jo i dag blankt anerkendt af de ærede ordføreres partier; der er simpelt hen ingen partier i dagens Danmark eller i andre vestlige lande, som kan undlade at anerkende den fulde beskæftigelses politik. Og så bliver det jo ikke andet end fraser, det andet, dette med socialisme kontra liberalisme.

Jeg har jo i øvrigt heller ikke sagt, hvis man skal gå ind på de enkelte bemærkninger, at de offentlige investeringer skal stige stærkere end de private. Det har jeg aldrig nogen sinde sagt. Jeg sagde, at jeg regnede med, at stigningen i det offentlige budget i de kommende år vil blive noget stærkere end stigningen i den totale produktion, altså takten, ikke at man stjæler mere eller tager mere, eller hvilket udtryk, man vil bruge, end det, der er til rådighed, men at stigningstakten bliver stærkere. Og det tror jeg alle inderst inde også giver mig ret i. Vi ved jo alle sammen, at der er alle disse meget store offentlige opgaver, som skal løses, ikke mindst for at det private erhvervsliv skal blive i stand til at klare sine opgaver. Selv det ærede medlem hr. Rimstads private erhvervsvirksomhed har vist også et vist behov i hvert fald for statens økonomiske politik.

Det kan jo ikke nytte noget, at man her stiller disse ting så skarpt op, at det ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre. De private investeringer er jo steget mindst lige så stærkt som de offentlige. Det er forkert, vil jeg sige til det ærede medlem hr. Damsgaard, at stille det op på den måde, han gør. Der har været en meget stærk stigning i de private investeringer.

Man kan heller ikke sige det på den måde, at hvis det offentlige udvikler sit område, så tager man det ud af økonomien. Det er jo det samme som at sige, at alle de mennesker, som er beskæftiget inden for det offentlige, er uproduktivt beskæftiget. Vil det ærede medlem virkelig opretholde det standpunkt, at alle de mennesker, der er beskæftiget inden for offentlig virksomhed i dag,